

Es diu Bernat Costa i viu a Castellfollit. Fa cinc anys que treballa de doble de l'actor nord-americà Johnny Depp (Kentucky). Fill de Girona i d'una quarantena d'anys, és actor, i li agrada matisar el personatge que representa. Busca el detall dels gestos, l'entonació vocal i l'actitud. Assaja amb el doblador de veu Luís Posada.

Johnny Depp rere el mirall

JORDI ARBONÈS > TEXT

CLAUDI VALENTÍ > FOTOS

Bernat Costa va començar a fer de doble per casualitat. Havia penjat al núvol la seva fitxa d'actor i una empresa d'àmbit estatal que treballa amb dobles de tota mena el va descobrir; li van oferir fer de doble oficial de Johnny Depp. En un principi ho va trobar molt gros. No veia gens clar fer de «doble». Quina gosadia i falta de respecte! Tot i això, es va animar a fer una estona de Jack Sparrow (*Pirates del Carib*), del realitzador californià Tim Burton. L'experiència li va agradar i, engrescat, va pujar al tren d'un viatge actoral del qual ho desconeixia tot. Representar Johnny Depp li va canviar la vida. Home culte i aficionat al cinema, diu: «Quan puc m'agrada oferir alguna cosa més que una simple imatge». És clavet a l'original i deu anys més jove, i fa un programa sobre bandes sonores cinematogràfiques a Ràdio Salt (97,7 FM). Satisfet i orgullós del seu rol, només es plany que Johnny Depp encara no hagi vingut mai a filmar cap pel·lícula a l'Estat espanyol. Llavors el cridarien per fer de doble en una filmació de Hollywood. Eterna i complicada qüestió quan el doble coneix l'original —xoc al rerecervell—, antiga i angioiosa situació descrita per Edgar Allan Poe a *William Wilson*. Bernat és un

home apassionat amb la seva feina, s'estima les fans que el persegueixen als aeroports —de vegades fins al lavabo—, la gent que el «descobreix» i s'apilona al seu voltant per fer-se fotos. A l'altre costat, dins del mirall del mirall, hi ha un dibuixant i un dissenyador de publicitat que ha treballat en empreses multinacionals i que un dia va decidir deixar enrere la feina estable i poc creativa per endinsar-se en un territori que ell mateix qualifica de «*freak* amb avantatges». Es considera un home afortunat.

Caricaturista i amant de la il·lustració, ha publicat algun llibre a l'estranger i que només es troba *on line*. Seguidor de l'escola belga i francesa de còmics —menys desguitarrada i estripada que la nord-americana, més «civilitzada» que la japonesa— està dibuixant un àlbum de còmic sobre la vida de Johnny Depp. A hores d'ara, admet ser deutor del fil umbilical que el lliga amb l'actor, n'ha vist les proves i li agraden els resultats. Ho publicarà una editorial de Vancouver. Món global. La pel·lícula que li agrada més és *Dead man*, de Jim Jarmush, amb música de Neil Young, un *contrawestern* crepuscular amb tons fantasmagòrics. De tots els papers que repre-

Caricaturista i amant de la il·lustració, ha publicat algun llibre a l'estranger i que només es troba *on line*

senta, el més demanat és el de Jack Sparrow, el pirata eixelebrat que s'ha convertit en una icona cinematogràfica sobretot per a la joventut. Admira Tim Burton, director amb el qual se sent en consonància perquè ha creat un univers propi i desinhibit —imprudent i desafortada bogeria— enmig d'una indústria encarcerada i poc imaginativa. Durant un temps, va guanyar-se la vida preparant els escenaris dels músics al festival de Cap Roig; feina divertida; va conèixer la rerebotiga de les estrelles. Viure al *backstage* és interessant. En Bernat també treballa d'especialista. Va en bicicleta Garrotxa amunt i avall per mantenir-se en forma. Està a l'empresa Drakonia, de Celrà, que tant actua en espectacles de romans o de l'edat mitjana com participa en filmacions de pel·lícules d'època. Ha caigut del cavall més d'una vegada i portant armadura. Res no el sorprèn, té un excel·lent sentit de l'humor i està llest quan hi ha una festa. L'ecologista Jordi Sargatal li va regalar un ocell dissecat per a la disfressa de Toro, el company del Llanero Solitario. «No és senzill trobar un corb dissecat», afirma. Funciona com un rellotge, com qualsevol altre actor, ja sigui apareixent en discoteques o en *foto-calls* —penjat d'una corda o lluitant amb espases a les pistes de ball—, i tant va a València a passejar-se en una impressionant limusina per crear el miratge de l'estrella pels carrers com per sorgir en l'entrega de premis Gaudí o presentant l'Acocollona't a Girona. És un actor social. Representa un desig efímer. Molt pulcre, en cap cas no utilitza el seu «poder» per ser un intrús o per suplantar l'original sinó per potenciar-lo des d'un punt de vista amable, seriós, compartint la murrieria del que comporta l'escena que desenvolupa amb el públic. Sentint-lo parlar es desmitifica el tòpic dels «dobles», figures de postal, fotos tridimensionals que s'acaben amb un clic o amb un *selfi*. Pertany a una estirp difícil de definir: per una banda, només és una imatge, i per l'altra t'introdueix en la micro-representació d'una obra sense guió ni grans expectatives, humanista. Et mira amb la tranquil·litat dels anys ben viscuts i des d'un Hollywood que mai no coneixerem i, llavors, diu: «N'estic satisfet. Gràcies a ser el doble de Johnny Depp he tingut i tinc l'ocasió de conèixer gent i vides molt interessants». Fa l'efecte que viu en un *carpe diem* sucós i de bellesa perllongada. El mirall l'estima.

Jordi Arbonès és escriptor.

En cap cas no utilitza el seu «poder» per suplantar l'original, sinó per potenciar-lo des d'un punt de vista amable